

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Patris Gasparis Druzicki

Pawlowski, Daniel

Ingolstadii, 1732

VD18 90066324

Caput X. Mortificatio interior Patris Gasparis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45343

mitatibus corporis, hoc in negotio mortificationis validus erat; adverti ego eum ad initium extremi morbi, virgarum disciplinam usum. Dicere quoque solebat, non obfuturum valetudini, si aliquis morbo pressus, ter, vel quinquies vellit utrumque pedem, in honorem Sacrosanctæ Trinitatis, vel quinque Christi vulnerum, aut simile quid in morbo, vividâ mente faciat.

12. Cæterum tamen in Paschate, perque totam ejus Octavam, suadebat, superfedendum esse à diverberatione sui ipsius, gestationeque Ciliicii, tum propter solennitatem lætissimi temporis illius, tum ut postmodum post interrupta flagella, acrior dolor sentiatur.

Cessatio à flagellis in Paschate.

Non omittendum denique est remedium quoddam, quo in perfanando corpore proprio usus est. Comparuerat in latere ejus sinistro, ulcus quoddam, non leviter periculosum: jam enim usum sinistræ manûs, quâ ordinariè in sese diverberando utebatur, ademerat. Detexit illud P. Gaspar Præfecto infirmorum, emplastrumque, vel simile quidpiam expetiit: Sed oblitus ille, remedium distulit. tum Pater Gaspar instinctu, ut credibile est, divino, virgam arripit, dextraque manu, ulcus flagellat. Res mira! ad primam flagellationem ulcus detumuit, ad reperitas autem diverberationes, prorsus perfanatum est, non vulgari mortificationis medicamento.

Sanatum flagellatione ulcus.

C A P U T X.

Mortificatio interior Patris Gasparis.

Quod corpus est sine anima, hoc mortificatio exterior, sine interiori: quamvis enim

G 3

mor-

mortificato corpore, animus reddatur ad vitia infirmior, coram optimo tamen spirituum ponderatore DEO, Spiritualis mortificatio primum tenet locum. Siquidem ille cor contritum, & humiliatum, id est, mortificatum animum, nunquam despicit, qui tamen Pharisaicas corporis mortificationes non adspexit. Satis, superque perspecta hæc veritas Patri Gaspari fuit, cui non minus curæ erat, atterere corpus atque conterere

Linguis aliorum Sanctitas alitur.

cor. Atque inprimis providit illi DEUS, permissu suo, occasionem ejusmodi interioris mortificationis, dum linguas, & calamos quorundam in eum exacui permisit, linguas inquam hominum, quibus plerumque Sanctitatem servorum suorum alit, & nutrit DEUS, & quibus ipse Unigenitus ejus est nutritus. Antequam autem id ei linguarum nutrimentum subministravit, prius appetitum illius tali disposuit visione. Die quodam erat Pater Gaspar ad Aras, dumque cogitaret, quonam pacto ipsemet Numini victima fieri posset, conversus ad populum, vidit Templum, linguis, complures formas præferentibus, oppletum: quædam enim hastarum instar, & missilium erant: aliæ sagittas, gladios, pugiones aliæ, nonnullæ serpentum spicula imitabantur, loquentem sibi his linguis DEUM, intellexit illicò, seque linguarum victimam, DEO ad aram obtulit. expertusque est postmodum identidem, præsertim in Provincialis, & Rectoris officio, ejusmodi humanarum linguarum tela, quibus tamen nec verbo, nec calamo restitit unquam, loquentem sibi ad cor, per eas linguas agnoscens DEUM. Reperi inter intima ejus scripta, pagellas duas, in quarum altera, *Proventus*

Visio linguarum in Sacro.

visio linguarum in Sacro. xit illicò, seque linguarum victimam, DEO ad aram obtulit. expertusque est postmodum identidem, præsertim in Provincialis, & Rectoris officio, ejusmodi humanarum linguarum tela, quibus tamen nec verbo, nec calamo restitit unquam, loquentem sibi ad cor, per eas linguas agnoscens DEUM. Reperi inter intima ejus scripta, pagellas duas, in quarum altera, *Proventus*

ventus

ventus Provincialatus, in altera Proventus Re-
 ratus, ex linguis hominum, ab eo notati, atque
 merè in ærarium DEI refusi erant.

Proventus
 gubernatio-
 nis.

Verum hæc extrinsecus advenientia, internæ
 afflictionis experimenta, exigua videbantur, ani-
 mo ad majora, DEI elevantis ope, erecto. De-
 crevit igitur ipse sibi, spirituales quasdam, ut ap-
 pellabat disciplinas, seu flagella (vocabulum etiam
 ipsius est) cordis; quæ sapius quidem in die,
 præcipuè tamen ante Sacrum, temporeque exa-
 minum, subibat. Ictus, seu potius actus flagel-
 lorum ejusmodi hi erant. 1. *Depressio sui ipsius*
infra abyssos, infra ipsum nihili centrum, 2. *Expro-*
bratio sibi defectuum. 3. *Contritio acuta de omni-*
bus. 4. *Diffidentia de viribus propriis, & omnis*
creaturæ. 5. *Sacrificatio sui totius, præcipue autem*
honoris, & amoris, in gustum, honorem, & amo-
rem DEI, super Aram linguarum, censurarum. 6.
Timor mortis, Iudicii, inferni, confusionis coram
Deo, Angelis, Sanctis & creaturis, in hora Iudicii
particularis, & universalis. 7. *Redditio rationis*
DEO, ut presenti & ponenti rationem cum villico
iniquitatis diffamato, cum servo nequam, defossore
talenti. 8. *Exspoliatio cordis ab omni spe, & usu*
omnium creaturarum, etiam suiipsius, à desiderio
omnis boni creati, & redactio ad eum statum nudi-
tatis, in anima, & corpore, quem habuit homo in
creatione. 9. *Odium fastidiumque solatiorum hujus*
vite sensualium, naturalium, propriorum. 10. *Bal-*
neatio animæ in occultis judiciis ejus, in Christi San-
guine, & doloribus, in misericordiis divinis, in
amore Dei, & dolore de peccatis, propter Deum.
 11. *Confessio peccatorum, defectuumque omnium,*
tam moralium, quàm Physicorum, coram Deo, Cæ-
 litibus,

Discipline
 Spirituales.

litibus, Creaturis. 12. Vilificatio sui, & annihilatio coram Deo. 13. Affectus ille publicani, non audentis oculos in Cælum levare, sed à longè pectus suum tundentis. Affectus item filii prodigi. Affectus Magdalena, à retro stantis, & pedes Christi rigantis. 14. Insultatio irrisioque ironica, & Sarcastica sui ipsius, ex objectis, complacentiam vanam movere solitis, aut aptis. 15. Plandus universalis omnium potentiarum tam in propria, quam in omnium, etiam damnatorum institutus Persona.

Instruxerat præterea contra se, vel potiùs pro se duodenam mortificationum internarum aciem, eamque per duodecim totius Anni menses, disposuerat; optime arbitratus, internos animi hostes faciliùs superari posse, si duellari prælio cum illis concertetur, quam si turmatim omnes impetantur.

*Mortificatio
æstimationis
sui ipsius.*

In Ianuario itaque, vincere nitebatur æstimationem sui ipsius, his modis. 1. Crebro in diem exuebat se coram DEO, totâ honoris, & famæ curâ, abdicabatque à se jus omne ad illam procurandam, & tradebat illud omni Creaturæ, verbis illis Sancti Augustini. *Senti de Augustino quidquid libet* &c. 2. Intentus ad id erat, ne quisquam aliquid in laudem ejus vel ille ipse in laudem propriam diceret. 3. Non cupiebat scire, vel audire de se, suisque rebus, talentis, gestis, judicia, sensûs speciosos, & amplos. 4. Petebat à DEO, (si ita ei placeret) humilem, atque infimum inter omnes gradum, abjectamque omnium de se opinionem, & ad Externos etiam evulgationem. 5. Speciali reflexione dispiciebat occasiones vilificandi se, in oculis aliorum, absque censura vanitatis, & vitio affectationis. 6. Si quid æstimationi

mationi propriæ contrarium acciderat, de eo, coram infante VERBO, pro nobis facto contemptibili, gaudebat & triumphabat.

In Februario, Subdere specialiter adlaborabat *Mortificatio libertatis propriæ.* libertatem voluntatis propriæ, & independentiam in agendo, his modis. 1. In rebus voluntati, atque libertati propriæ commissis, hoc potius agebat, quòd aliis videbatur, quàm quod sibi, quodque repugnabat inclinationi suæ, quàm quod arridebat. 2. Amabat alienum iudicium, & sensum, præsertim Superiorum, quorum directioni instar pueri rudis, Senisve baculi, aut peregrini ignorantis, in simplicitate acquiescebat. 3. Declinabat ab illa benevolentia, quæ proprie voluntati, & arbitrio permetteretur agere, quod vellet, esse ubi vellet &c. perindeque hoc censebat, atque si à DEO, & providentiæ ejus regimine exclusus esset, ac in sensum reprobum datus, & in desiderium passionum, inque infrunitum, & irreverentem animum traditus. 4. Libertatem suam sibi relictam, similem putabat hederæ, aut vidi non alligatæ palo: item membro luxato, & extra sedem suam nativam constituto. 5. Providentiam Divinam, in omni eventu, ordinatione, serie venerabatur, eandemque dulciter expendebat in quotidianis rebus, etiam minimis & eâ dulcedine pascebatur. 6. Curabat omnia, tam imperata, quam spontaneâ peragere, amplectendo spontaneâ voluntate imperium.

In Martio. Amorem proprium abnegare curabat, his modis. 1. Peculiariter attendebat, ne *Mortificatio amoris proprii.* uteretur, cum sensu, & respectu ad se, illis vocibus: *Ego, meum, me* &c. 2. Exercebat se in odio

fui, & increpatione, atque maledictione, ac exprobratione nequitiae, & miseriae propriae. 3. Nullam rem, nullum opus, nullum successum sibi adscribebat, sive voce, sive mente, nec cupiebat sibi adscribi ab ullo. 4. Nulli rei, officio, loco, personae, commoditati affici curabat. Et identidem omnia praedicta percurrens, reflectebat se, an aliquid ex his habere vellet, aut aliquid adimi nollet. 5. Nihil boni sibi deberi, si autem aliquid boni sibi praestabatur, id ex mera commiseratione praestari sentiebat. 6. In nulla re defensionem sui, aut ultionem quaerebat, & si aliquando quaesivit, ejurabat. 7. Gaudebat, dum cuiuspiam, id quod suum erat, adscribebatur: idque silentio premebat, & alteri congratulabatur.

*Mortificatio
amoris inter-
ni Creatura-
rum.*

In Aprili, mortificabat amorem internum Creaturarum, his modis. 1. Severe dispiciebat, ne aliquam Creaturam haberet, non tantum pro fine ultimo, sed etiam pro motivo aliquo impulsivo, ad quidvis agendum. 2. In actionibus omnibus, praec oculis habere curabat, non id quod appetitus impetuosè ferebatur, aut à quo abhorrebat, sed quod spiritui, rationi, & profectui suo competens erat. 3. Non plus quamlibet rem appretiabat, quam quantum eam DEUS appretiat, & Natura cujusque exigit. 4. Certis temporibus, omnem affectum, etiam licitum, abstrahere ab omni re creata, eumque toto impetu, totaliter, una secum, ad Deum convertebat. 5. Utebatur certis temporibus, exspoliatione sui ab omnium rerum non amore tantum, sed etiam usu, & cura, & possessione, eo modo, quo id facturus erat in articulo mortis. *In*

In Majo, speciali curâ incumberebat in mortificationem amoris in se sensualis, his modis. *Mortificatio amoris sensualis.*
 1. Crebrò in se renovabat odium, nauseam, & contemptum omnium sensuum, & sensualium illis verbis; *Hei mihi, quia incolatus meus* &c. *Quis me liberabit de corpore mortis hujus.*
 2. Excitabat in se tædium patiens, & modestum, indigentiarum corporalium, & sensualium, nempe cibi, potus, vestitûs, calefactionis, venti, ablu-tionis, variationis fitûs, & similibus. 3. Ingeribat sibi singulis diebus aliquoties, sensualem molestiam, incommoda irrogando, & commoda derogando. 4. Curabat esse hostis omnium mollium, delectantiumque sensus internos & externos, quin & naturales commoditates, salvâ valetudine, aut fugiebat, aut differebat, aut supernaturales faciebat. 5. Omnia metiebatur purâ necessitate, eâque arctâ, & durâ. 6. Alternis diebus in hebdomada, inquirebat in ea objecta, atque occasiones, in quibus impotentiùs sensibus abstraheretur, dominiumque sui in talibus proponebat, & decernebat.

In Junio, attenuabat in se amorem sanitatis, his modis, *Mortificatio amoris sanitatis.*
 1. Scrupulosas, & superstitiosas observationes in valetudine conservandâ, lecto, vestitu, cibo, devitabat; nec de eis loquebatur. 2. Laboribus, & defatigationibus libenter se impendebat, ut Confessionibus, Concionibus, Vigiliis, & similibus, etiâ cum aliquo, non tamen notabili detrimento sanitatis. 3. Appetitum vivendi, ipsamque vitam offerebat DEO, Christo animarumque salutis, frequenter. 4. Illud commune dictamen; Nocet valetudini: lædam valetudinem: frangamve intempestivè, explo-debat

debat, ablegabatque à se, illo opposito S. Pauli; Ego non solum alligari, lassari, frangi, sed & mori paratus sum. Et illo, vis servire Christo, usque ad defatigationem? Et illo; Nunquid meus sum? nunquid vires meæ, valetudo mea, vita mea, est mea, & non Domini? nunquid servus, mancipium, jumentum sibi vivit, & non Domino? majoremné mihi debet servitutem Creatura, quam ego Creatori? & illa tamen servit mihi perditione sui. 5. Desiderabat dissolvi, & esse cum Christo.

*Mortificatio
intellectus
proprii.*

In Julio, mortificabat interiùs curiositatem intellectus proprii, his modis. 1. Omnem non necessariam, & non necessariorum sciendi cupiditatem frenabat. 2. Rumores omnes nec scire, nec narrare cupiebat, multò minùs scribere, præsertim bellorum, aut alios peregrinos, nisi urgens necessitas suasisset. 3. Opiniones in omni materia, communes sequebatur, novitatibusque nisi valdè probatis non inhærebat. 4. Libros curiosos vitabat. 5. Dum res fidei, revelationes, & mysteria recogitabat, faciebat id non curiositatis gratiâ, sed ex reverentia, & ob devotionem, atque prædicationem. 6. Ostentationem ingenii in acumine, perspicacia, claritate, subtilitate, discursu, celeritate, vitabat: quodsi quid ejusmodi prodendum erat, DEI, & proximi causâ, modestè, & neglectim, elevando id, faciebat.

*Mortificatio
cogitativa
facultatis.*

In Augusto, Subigere studebat intellectus cogitativam facultatem his modis. 1. Curabat (quod etiam diebus omnibus in usu illi fuit) primitias cogitationum, de DEO habere, nec eas sinebat à diabolo, vel natura, vel otiositate,
impe-

impetive, præripi. 2. Cogitationibus directis, reflexas adjungebat, non sinebatque esse indifferentes, vel ordinis merè naturalis; sed curabat eas ad finem supernaturalem ordinare. 3. Imaginativam facultatem dominio reflexionis subiciebat. 4. Brutalitem sensitivæ partis, sine supernaturali, & ratione dirigebat, præsentiaque DEI frenabat. 5. Conabatur semper aliquid voluere in mente, præviâ deliberatione. 6. Curabat cuilibet operi, & tempori, assignatas habere regulas, & observationes.

In Septembri, intentus erat mortificationi *Mortificatio*
Judicii proprii, his modis. 1. Curabat habere *judicii proprii.*
judicium flexibile, non tantum ad judicium Superiorum, sed etiam cujuscunque alterius. 2. Etsi evidens aliquando erat, sensum illius esse bonum, cedebat nihilominus de suo sensu. 3. Nunquam contentiosius agebat pro suo sensu, ac judicio, immò etiam à rationibus inculcandis abstinebat. 4. Facile, immò libenter patiebatur, si quis discedens à judicio ejus alium consuleret, & sequeretur: nec, dum iterum in aliqua re judicium ejus poscebat, eum repellebat. 5. Non utebatur illis verbis; Cogitabam hoc ego. Ego ita judicavi, & suasi. Pridem ego hoc cogito. Oportet etiam aliquando hominibus (id est mihi) credere. 6. Virtutem diffidentia familiarè sibi reddebat.

In Octobri, mortificare conabatur judicium *Mortificatio*
de rebus alienis, his modis. 1. Occasiones vita- *judicii de re-*
bat cognoscendi alienos mores, facta, talenta, *bus alienis.*
dum id sibi non incumberebat, præterquam in bonum, & laudem proximi. 2. Sermonem de alienis rebus, nec inferebat, nec excipiebat, sed
dex-

dextrè interrompebat, aliumque intrudebat. 3. Vitabat suspiciositates, & umbrositates omnes. 4. Impetum mentis prurientis aliena judicare, etiam sub specie zeli, refrenabat, his, & similibus dictaminibus; Quid ad te? Tu me sequere. Tu quis es? qui iudicas alienum servum? Quis tibi clavem cordium dedit? Nunquid libri conscientiarum jam tibi aperti sunt? si absque peccato es, primus in eum lapidem mittas. 5. Dum ex officio mores, facta, & talenta aliorum cognoscebat, charitatem, misericordiam, & compassionem adjungebat, mansuetudinemque præmittebat. 6. Cavebat determinatum ferre iudicium, aut concludere, suspendebatque iudicium, donec res in liquido esset. 7. Si quando apertè malum aliquid erat, & ex officio culpandum, differre tantisper reprehensionem curabat.

*Mortificatio
appetitûs irascibilis.*

In Novembri, cohibebat specialiter appetitum irascibilem, his modis. 1. Impatientiam, amaritudinem, & omnes cholerae impetûs reprimebat. 2. Odium, & omnes vindictæ modos vitabat. 3. Audaciæ modum statuebat, nihilque supra vires tentabat, nihil præcipitanter aggrediebatur. 4. Nihil præter DEUM & ab ejus gratia lapsum, timebat. 5. Contra terriculamenta nocturna animum obfirmabat, & assuefaciebat. 6. Tristitiam, melancholiamque omnem fugiebat. 7. Omnes fiduciae nidulos, speique in se, & in hominibus, in corde suo disturbabat, tantumque conabatur desperare de se, quantum sperare de DEO. 8. Æqualis tam in prosperis, quàm in adversis esse curabat,

In Decembri, mortificabat in se appetitum concupiscibilem, & puram Naturam, his modis.

*Mortificatio
appetitûs
concupiscen-
tia.*

1. Nullâ re utebatur non tantum, tanquam propriâ, sed etiam tanquam aliquo modo ad se spectante. 2. Actionum suarum dominium, liberumque exercitium subdebat dominio Sanctissimæ Trinitatis, atque Infantis VERBI possessioni. 3. Impetûs, & æstûs desideriorum inhibebat, & morâ dilationeque temperabat. 4. Ab occupatione, transferre se curabat quietum. 5. Puræ naturæ actûs, & commoda, quatenus puræ naturæ sunt, prævertebat, & sine sublimi intento supernaturalisabat. 6. Incommoda, molestiasque naturæ, non removebat nisi prævio aliquo rationis ductu, commoda quoque naturæ, & exigentias non explebat nisi etiam ratione præviâ.

CAPUT XI.

Humilitas Patris Gasparis.

INter sequelas divinæ Sapientiæ, simulque misericordiæ, vix ulla connaturalior est eâ, quam humilitas, ex DEI donis, præsertim gratum facientibus, & vice versâ, per quam DEI dona gratum facientia, ex humilitate inferuntur: super quem enim requiescet Spiritus Domini, nisi super humilem? & quò fluentia cælestia devolvuntur connaturaliùs, quàm ad vallem demissi cordis? Quia igitur ostensum jam est supra, quantis donis divina beneficentia Patrem Gasparem cumulaverit, subinferri poterat, eum fuisse tantorum capacem donorum, hoc est humilem: operæ tamen pretium erit, humilitatem ejus hoc loco luculentiùs exponere.

*Humilitas,
donorum Dei
locus nati-
vus.*

Cum